

LEKMANNSMISJONEN

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

Oktober 1965

1. årgang

Kva er sanning?

Av emiss. Godtfred Nygård.

Já, slik spurde Pilatus då han stod framfor Jesus, som sa om seg sjølv: «Eg er vegen, sanninga og livet, ingen kjem til Faderen utan gjennom meg. Pilatus feidde av sannings-bæraren og sanninga med eit spørsmål ut i lufta: «Kva er sanning?» Og med so sagt vender han seg til folket for å spyrra dei til råds, i staden for å gjeva sanninga frå Gud rom. Ja slik gjorde Pilatus og slik er det mange som har gjort opp gjennom tidene, — til idag.

Derfor hadde eg lyst at du som les desse linjene skulle stansa opp litt før du går vidare. Det kan henda at du enno ikkje kjenner sanninga. For då lever du livet ditt på løgn, på falsk grunn under frelsesvissa, på veg til fortapinga.

Falsk frelsesvissa, spør du, går det an å ha det også? Ja, Bibelen fortel at på dommens dag skal det koma mange mange fram som var så sikre i si frelessak at dei står der undrande og spør: «Du kjenner nå vel oss?» «Nei», svarar Jesus, «eg har aldri kjent dykk» Desse var ført vill frå sanninga og forstod ikkje sin sanne stilling. Ein songar har sagt det slik: «Vår formørkeide forstand kan jo ikke sannhet kjenne uten din den gode ånd, vil sitt lys i oss opptende.» Derfor kjenner du sannin-

ga om din åndelege stilling berre so langt Anden har fått openberra den gjennom ordet sitt. Det skjelv gjennom mitt indre når eg i dette lys ser dei mange som har gått inn i æva med eit falskt himmelhåp. Og nå vil eg spyrra deg: «Kjenner du sanninga?»

Jesus sa ein dag til nokon som trudde på han: «Vert de verande i mitt ord so er de rette læresveinane mine, og de skal få kjenne sanninga og sanninga skal gje dykk frie.» Joh. 8, 31-32. Men dei tolde ikkje sanninga, og vart heller ikkje frie.

I denne samanheng vil eg få nemna to ting. Det første er sanninga om deg. Om dette seier Guds ord i Rom. 3, 22-23 slik: «For det finnst ingen skilnad, alle har synda og vantar æra for Gud.» Det kan vera stor skilnad på oss menneske i mange ting, men når det gjeld dette eine — at me har synda — då er me alle like. Derfor sa også Gud då han såg på slekta: «Dei er utskjemde alle saman, det finst ingen som gjer godt, det finst ikkje ein einaste.» Derfor er det stoff i oss til alt vondt, tjuv, mordar, horkar og kva ein kan nemna. Så vil du vita grunnen til at du syndar, så ligg den her. For Rom. 7, 14 seier det slik! «For me veit at lova er åndeleg, men eg er kjøtleg, seld under

synda.» Dette er noko av den attest Gud gjev oss. Den er ikkje fin — men sann. Når Gud i sin godeleik, let oss erfara å stå som ein syndar for den evig Hellige, vert det alvorleg å vera menneske med ei udøyeleg sjel.

Her hjelper det ikkje med ein «ny lapp på gammalt klede», det er for lite. Her nyttar det ikkje med hjelp og kraft til å bli betre, for då vert ein berre fir utanpå og stygg inni. Nei her må nok noko *nytt* til.

Den natta Jesus snakka med Nikodemus sa han i grunnen til han : «Du må fødast på nytt du, for elles kan du ikkje sjå Guds rike».

So kan me spyrja : Kva er det å ver ta født på nytt? Då vil eg svara enkelt at det er å missa trua på seg sjølv, og festa tillit til Jesus.

Og her er me ved det andre eg vil få nemna. Det er sjølve frelsa, sanninga om Jesus. Kvifor kom han til vår jord? Han kom fordi at du, — fortapt som du var — berre kunne verta frelst på ein måte, nemleg ved at det var ein som på alle måtar gjekk i staden for deg. Løyndomen i frelsa er ein stedfortredar. Derfor vart han straffa, fordi du var uguudeleg, for din ulydnad, di kjærleiksløysa og ditt hykleri. Han sletta ut *heile skuldbrevet* med blodet sitt. Ein songar har sagt det so fint : «Der i

din grav i haven, der er min synd begravet til evig skjul og gjemme, Hvi skulle jeg meg gremme».

Men han var din stedfortreder, ikkje berre når synda di skulle straffast, men også når det gjeld det liv du må ha for å kunna stå for Gud. Tenk, — han har også gjeve deg eit nytt liv, og dette livet er Kristus. For slik står det i Kol. 3, 4 : «Når Kristus vårt liv vert openberra, då skal de og verta openberra med han i herlegdom.»

Kven er det då som lever i sanninga og dermed har det rette himmellys? Det er dei som i sitt hjarta har festa tillit til Jesus. Dei er elendige i seg sjølv — men rike i Gud. Dei stammar etter med Paulus i Gal. 2, 20 : «Eg er krossfest med Kristus, eg lever ikkje sjølv meir, men Kristus lever i meg, og det livet eg no lever i kjøtet det lever eg : trua på Guds Son som elskar meg og gav seg sjølv for meg»

No er det ein ting Gud har hugnad i og ventar på, at du, — slik du er i deg sjølv — skal vera fornøgd med Jesus og det han har gjort for deg. For tenk, — Gud er fornøgd med det. Då får du leva i sanninga, i dette dobbeltsyn : «Elendig, fortapt og forloren, se det er min attest, til arving i Kristus utkåret, er jeg både konge og prest.»

Korleis kan eg vita om eg er frelst?

Tale av Tineent Færevåg.

(Utdr. av lydbandopptak)

«Og me veit at alle ting tener til gagn for dei som elskar Gud, dei som etter hans rådgjerd vorte kalla. For dei som han føreåt kjende, dei har han og etla til å likjast biletet av Son hans, so han skulle vera den førstefødde mellom mange brør, og dei som han føreåt et-

la til det, dei har han og kalla, og dei som han kalla, dei har han og rettferdigjort, og dei som han rettferdigjorde, dei har han og herleggjort.

Kva skal me då seia til dette? Er Gud med oss, kven er då imot oss? Han som ikkje sparde sin eigen Son, men

Bladet Lekmannsmisjonen

Utgjevarpoststad :
Stord, postgiornr. 42887
Red.: Amund Lid, Norheimsund
Ekspedisjon :
Margr. Skumsnes, Kårevik, Stord
S. Botnens Boktrykkeri, Stord
Norsk Luthersk Lekmannsmisj. :
Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, Stord. Tlf. 69
Kasserar : Sverre Bøhn,
Norheimsund, postgiro nr. 68213
Bankgiro : Vikøy Sparebank
Norheimsund 10093/955

gav han for oss alle, korleis skulle han kunna anna enn å gi oss alle ting med han? Rom. 8, 28-32

Ventar du på noko? Har du sete her i heile dag og nå i kveld, og venta på at noko skal skje?

Eg kjem ihug ein staut ung mann som sa: «Det som vantar meg er at Gud må gi meg vissa om at eg er freist. Kanskje du og ventar på det?

Eg spurde han kva han ville seia om eg seier til han at *Gud har gitt han visa om barnekår?* Då såg han på meg og sa: «Då vil eg seia at du lyg».

Så las me saman nokre ord frå Gud om det *Gud har gjort, gitt og sagt*, og så ordet me har gjengitt ovanfor.

Eg synest det er ei stor skam å seia at Gud ikkje har gitt oss vissa om barnekår, når Gud først har gitt sin eigen Son — han som gav seg sjølv for våre synder og vann oss ei evig utløysing — og så kjem han til oss her i kveld og seier det til oss like inn i hjarta, dette veldige at dei som han kjende føreāt, dei har han kåra til å likjast biletet av Son hans. Eg og du er også mellom dei som han kjende og kåra til å likjast Son hans. Har du sett og hørt det?

Kunne ikkje det vera nok? Nei, han

gjorde meir. «Dei som han føreāt kåra til det, dei har han og kalla». Har du hørt kallet? Eg må tenkja på dei mange og lange år då Gud kom på leikeplassen og i nattestilla og kalla meg. Du, torer du stiga fram for Gud og seia at han ikkje rar kalla deg, når Gud seier at dei som han føreāt kjende, *dei har han og kalla?*

Gjorde han ikkje meir? Dei som han kalla, dei vil han og rettfrediggjera, var det slik det sto? Nei, han seier at «dei som han kalla, dei *har* han og rettferdigjort».

Og ennå var det ikkje nok, for Guds ordet held fram: «Og dei som han rettferdigjorde, *dei har han* og herleggjort.»

Og så spør eg, som Paulus spurde før: *Kva vil de då seia til dette?*

Veit du kva eg seier? Eg seier: Takk Jesus! Takk gode Gud fordi at du som kjende meg, du kåra, kalla, rettferdigjorde og herleggjorde meg. Takk fordi det står skrive at *det har du gjort*.

Men skal det ikkje meir til enn dette? Til frelse gjer ikkje Gud meir enn det han har gjort, for det står at alt er ferdig.

Men han gjer ein ting til. Han kjem ennå ein gong og seier like inn i hjarta ditt, at alt dette gjorde eg for deg.

Han kjem og spør deg, kva vil du seia til dette?

Kanskje du svarar med eit mot-spørsmål: Kan eg tru dette akkurat slik som eg er her og nå, at det er nok og at det gjeld meg? Om du ikkje trur det, så er det det same som om du seier at Gud lyg. For set du eit lite spørsmålstekn ved det Gud seier, så gjer du Gud til løgnar: «Den som ikkje trur Gud, har gjort han til ein løgnar.» I Johs 5, 10.

Når Gud seier at han kjenner deg, at han har kåra og kalla deg, og rettferdigjort og herleggjort deg, så skulle det gå an å tru Gud på hans ord.

Men kan eg tru at det gjeld meg? Gud seier at *det er for alle*, og over alle som trur.

Men må eg ikkje ha alvor, naud og anger før eg kan tru at det gjeld meg? Eig du eit hjarta som lengtar etter frelse, så tru Gud på hans ord, for det står at i Jesu sår har du fått lækjemod.

Han som ikkje sparde sin eigen Son, men gav han for oss alle, korleis skulle han kunna anna enn gi oss — kor mykje? Nett så mykje at me så vidt greider å leva av det? Litt her og litt der, når me angrar nok og bed nok og tek det alvorleg nok o.s.v. Var det slik det sto? Nei, høyr kva det sto i ordet frå Gud: «*Korleis skulle han kunna anna enn å gi oss alle ting med hans*».

Tenk alle ting, og det skulle vera evig nok for deg. Så nå kan du sleppa gleda og fryden inn i hjarta, for du eig Jesus og alle ting med han.

Men ennå så seier du at det er ikkje så greidt, her er så mange ting som er vanskeleg. Og det skal vera visst, me kan berre lesa eit vers til: «*Kven vil klaga Guds utvalde*». Ja, kven anklagar deg? Djevelen anklagar deg, og Guds lov anklagar deg. Likeeins synda og verda, og endå til frå dine med kristne møter du anklage. Høyrde du kva Gud sa? «*Kven vil klaga Guds utvalde. Gud er den som rettferdigjer*».
Tenk Gud sjølv har rettferdigjort oss frå *alt* som anklagar oss, og overfor hans verk og hans ord må alle klagarar tagna.

Er det ikkje stort å vera ein kristen? Eg trur enkelt og barnsleg at dette er

mitt, og at det er nok for meg. Eg trur også ein ting til: at det er *nok for deg*. At det er nok til å leva lukkeleg på, og nok til å døy lukkeleg på. Det er nok i motstand, nok i liding, nok når Gud tuktar, og nok i alle ting som møter deg. «Alt det du treng for himmel og jord er gøynt i det eine ord, *Jesus*».

Eg hadde ofte så hug til å ta i hjartedøra di og rista litt, så Jesus kunne få sleppa inn til deg. Kvifor står du og held på kroken?

Ofte har eg sete under ein talarstol og fryda meg over at Gud sender dette bodet til alle, både til deg som bannar og til deg som bed. Og over at også eg skal få vera med og ropa ut: *Kom! Alt er ferdig!*

Kor mykje skal du då gjera?

Eg sat og tala med ei kvinne ein gong, som balte med det ho skulle vera og gjera. Eg hugsar at etter å ha minna henne om dette ordet at alt er ferdig, så spurde eg henne: når du skal reisa til byen med bussen, tek du då og kjenner på alle skruane om dei set fast, undersøkjer hjul og styregreider, og eksaminerar sjåføren om han kan sine ting, før du set deg i bilen? Nei, svara ho, eg berre set meg i bilen, for eg lit på at det er i orden. Ja, så forvende er me at me lit på ein bil og ein sjåfør, men på Gud og hans verk og hans ord det lit me ikkje på. Når Gud seier at alt er ferdig, så er det han som har kontrollert og står ansvarleg for at alt er i orden.

Er du i Jesus og hans verk for deg, så vil du nå himmelen, det vil Gud sjølv syta for.

Guds barn. (Johs. 1, 12—13.)

Av Ole Brandal

Kan det være mulig? Tenk, Guds barn! Har du sett noen av denne slekt?

Jeg spør ikke om du har sett en *engel*, men et *Guds barn*. Engler er småting i forhold til Guds barn. Englene er bare tjener for disse. Størst av alt på jord er å være et *Guds barn*.

Hvem er så Guds barn? Dette sier: Det er de som er *født* av Gud og og bare de. Altså, den som er *født* av Gud, er Guds barn og ingen annen.

Født av Gud, hvem er så det? Skriften svarer: det er alle dem som tok imot *Jesus*. Disse er født, ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud, v. 13.

Å ta imot Jesus, hva er det? På Skriftenes grunn kan vi si: å ta imot Jesus er å ta imot *ordet* om Jesus, d. v. s. evangeliet. Ordet om Jesus er ordet om en *stedfortreder*, et *nådens* ord. Det er da innlysende at det bare er *forbrytere* som har øre for dette budskap. *Friske* trenger ikke lege.

Skriften sier: vi er alle *forbrytere* i Guds øyne. Der er ingen forskjell. Forskjellen er bare den at noen er seg dette *bevisst*, andre ikke. Bare de som kjenner sin sanne stilling har bruk for evangeliet.

Den Hellige Ånd er alltid virksom for å virke denne erkjennelse i våre hjerter, forat evangeliet om Jesus skal bli mottatt og æret.

Min venn, er du kommet til erkjennelse av din sanne stilling, at du i deg

selv, er fortapt? Det vil si at du er *skyldig til døden* på grunn av din synd, og at du er *uten evne* til å bli *gudfryktig*. Det er å være *fortapt* i Skriftenes betydning.

Er dette din nød, da trenger du evangeliet. Da sier Jesus til deg: hør på meg. Jeg har *sonet* din synd, jeg har vært *gudfryktig* i ditt sted, d. v. s. oppfylt loven. Dette har jeg gjort for deg, ikke fordi du var from og god, men fordi jeg så at du var *ond og ingen evner* hadde til å bli from. Du trengte en *stedfortreder* til å ordne din sak med Gud, derfor kom jeg. Jeg kunne ikke se på at du gikk til grunne i din nød. Kom nå til meg, stol på min innsats, stol på meg og min trofasthet. «*Det du skulle, men ikke kan, se det kunne og gjorde Han*».

Har du sett og funnet *hvile* i dette budskap? Har ordet om Jesus blitt din *trøst* og ditt *hvilested*, ditt kjæreste eie? Ja, da er Jesus ditt kjæreste eie, da er han din. Får ordet om Jesus rum i hjertet, så får Jesus rom der.

Dette kaller Skriften: å ta imot Jesus. Og disse er født av Gud og er Guds barn.

Og er vi barn, så er vi også arvinger, Guds arvinger og Jesu Kristi medarvinger. Snakk om *rikfolk!* Her er de virkelig *rike*. Lovet være Herren Jesus. «Å hvilken ære, for tanken altfor stor, Hans barn å være, som i det høye bor.»

Frelsesvisshet — Åndens vidnesbyrd.

Av Olav Valen-Sendstad

(Forts. fra forr. nr.)

Hvor disse to ting finnes i våre hjerter : en hjelpelös, fortapt synder der må komme og fortelle stillingen slik som den er, og at en hører, tror, henger på og liter på at *Jesus* er frelsens grunn, der får Gud lov å frelse en synder. Og der kan det komme frelsesvissitet.

Dette vil vi sterkt fremheve :

Det er alene syndere som blir frelst og får frelsesvissret. De egenrettferdige som aldri klaget over synd, de får heller ingen visshet. Når du blir uren for Gud, da får du visshet om renselse i *Jesus*. Når du blir en synder for Gud, da kan du forvisses om forlatelse. Når du får se hvem du selv er, da kan du få tro hva *Jesus* er. Og når du tror på *Jesus* slik som du er, da kan du få visshet om at du er Guds barn slik som du er, Guds barn i ham.

La oss nu her videre få si litt om

2. Tro og visshet. - Vissheitsopplevelsene.

Det aller første vi da vil innskjerpe til belysning av forskjellen og likheten mellom tro og visshet er dette at vissheten alle vegne er trosvisshet. D.v.s. at det er troen som blir viss. Derfor går troen vel foran vissheten. Du kan ha tro uten visshet, men det er en komplett umulig ting å ha visshet uten tro.

Og hva er visshet?

Tro er alltid og alle vegne tro på *en annen* enn meg selv. Så lenge jeg tror på meg selv, tror på min tro, på min tanke, på min vilje, så lenge har jeg en falsk tro. Ja slikt fortjener ikke navn:

av tro engang. Tro er tro på en annen. Og er den ikke det, så er det ingen tro. Derfor er troen alltid rettet på noe *utenfor oss*, på en annen person.

Og derfor kan aldri troen greie seg uten ord og uttrykk, tiltsagn og tale, løfte og forjettelse fra den annen person. D.v.s. troen kan aldri leve uten Jesu ord, uten Guds løfter, uten Herrens tiltsagn. Derfor sa *Jesus* : «Tro på Gud og tro på meg». (Johs. 14, 1) — d.v.s. stol på noe annet enn eder selv ! Og derfor heter det overalt i Bibelen «tro på *Jesus*» — fordi det er tillit til en annen person.

Så er troen rett sett ingen ting annet enn i sitt hjerte å lite på *den annen*, at han som du tror på, *taler sant*.

Derfor er det også meget vanskelig å tro. For de egenrettferdige er det visstelig let nok å tro. — Nei, men når samvittigheten anklager deg, når hjertet fordømmer deg, når synden tårner seg opp hvor du snur deg, når skylden tynger og nager — da skal du prøves om du tror. For her sier Gud: Jeg vil tilgi og forlate. *Jesus* har båret syndenskylden bort fra mitt åsyn. Min nåde er deg nok. — Hva *Jesus* er, det gjør deg kjær for meg.

Tro det ! Tro det når hjertet bruser, når samvittigheten knuser deg, når din sjel gråter !

Da får du se hva *troen* er.

Det er å tro det motsatte av hva du føler. Det er å lite på *Ordet* fra Gud selv når *Ordet* sier stikk imot din fornuft eller følelse. Sier *fornuft'en* : Du må fare til Helvede — så skal du lite på *Ordet*, som sier : Nei, du skal få bli barn i himmelen for *Jesus* skyld. Sier

samvittigheten : Du er ganske forbanet og Gud kan ikke befatte seg med deg — så skal du stole på *Ordet*, som sier : Nei, du er utsett til å arve evig velsignelse i Jesu navn.

Slik er troen. Tvert imot det brusende hjerte, den skarpe fornuft og den ubønnhørlige samvittighet, holder den på *Ordet*, og tenker at Gud ikke lyver. Derfor er det troens vesen å henge på *Ordet*, preke for seg selv hva *Ordet* sier, la Gud få tilgi oss, lite på at Gud er sannhet, stole mere på Herren enn seg selv. Kort sagt : Troen er å gi seg inn under *Ordet*, uansett hva *Ordet* sier og uansett hva fornuften raser. Troen er å oppgi motstanden mot Gud, å utlevere seg til den behandling som Gud sier han vil gi oss i *Ordet*. Troen er å bli passiv for Gud : å la Gud elske oss, å la Gud tilsi oss nåde, å la Guds ord vere sant, å la synden vere borttatt i Jesu offer, å la Gud anse oss i Jesus som den som aldri har syndet.

Derfor er ikke troen grunnet på sansene eller følelsene. Tomas sa jo : «Får jeg ikke se — og føle — så vil jeg ikke tro». Dette er vantro. Nei, troen er grunnet på *Ordet*, på det som Gud sier.

Og nu vissheten.

Hvorav kommer det at somme sjeler får vissheten så og si straks de i *Ordet* tror og griper Jesus, mens andre kan skje lenge må holdet på *Ordet* uten å smake visshet?

Det beror på at Gud aldri gir noen sjel frelsesvissitet før han ser det er sannhet i våre hjerter at alle støtter er falt, så vi alene henger på Guds ord som den rette grunn.

Så lenge der ennu finnes noen trøst i oss til oss selv, til vår tilstand, til vår fromhet, våre bønner, anger, o.s.v., så lenge uteblir frelsesvissheten. Men når vi blir således fortapte i oss selv, at vi

er ganske nøkne for Gud og har intet, uten to tomme hender og en uendelig skyld, en lukket munn og en forstummet egenrettferdighet — da er sannelig heller ikke Herren langt borte ! Får han da hviske *Ordet* i ditt hjerte, da kommer vissheten.

Vissheten ligger i *troen* som i en nøtt. Når den arme, nøkne *tro* henger på *Ordet*, da springer *vissheten* frem som liv av troens spire. Troen har vissheten i seg selv. Derfor heter det i Skriften at «tro er full visshet om det som håpes» (Hebr 11, 1), og salmisten synger :

Vår *tro* er den *forvissning* på at vi Guds nåde have, som ingen av seg selv kan få, men som er Åndens gave.

Der er en forskjell på *tro* og *visshet*. Og den vil vi beskrive med et lite bilde.

I forrige århundre en gang var et misjonsskip på vei til misjonsmarken, da det møtte et sjørøverfartøy. Misjonærerne og skipsfolkene samlet seg da i sin store nød i skipssalongen — og ropte til Gud om hjelp og beskyttelse. Da nu sjørøverne kom ganske nær, så misjonsskipet at de plutselig forandret kurs og seilte bort. De forsto ikke sammenhengen, om de enn så en underfull bønnhørelse, så de ikke ble til skamme i *sin tro*. — Noen år senere kjøpte en av disse misjonærerne en slave, og tok ham til seg. En dag fikk han høre en sel som historie : Slaven hadde vært sjørøver, før han ble tatt til fange av andre sjørøvere og solgt som slave. En dag holdt de ned på et skip, for å plyndre det. Men da de kom på nært hold, fant de det best å legge kurset helt om, for langs rekkn på skipet stod det tett i tett med sterke bevebnede menn.

Da fikk misjonæren *visshet* om den måte Gud hadde frelst dem på.

Uten å presse dette billede, kan det

fortelle oss forskjellen på *tro* og *viss-het*.

Den gang misjonæren i nød og vände ropte til Gud, og i troen forventet hans hjelp, da ble de hjulpet, selv om det hele var gâtefullt for dem. Da de imidlertid fikk høre om slavens syn, da fikk de i og med denne beretning liksom se hele saken i et *nytt lys*, fra et annet standpunkt. Da de var *ombord*, hverken så de den vepnede vakt eller forsto hjelpens art. Men ved slavens beretning (ord) fikk de se det hele liksom *utenfra*, fra sjørøernes standpunkt, og fra dette standpunkt tok hele saken seg *ganske anderledes* ut. Da fikk de vissheten.

Forskjellen mellom tro og visshet er altså som forskjellen i synspunkt eller standpunkt.

Så lenge *du tror*, så lenge ser du egentlig hele frellessaken fra din egen side. Derfor ser du megen svakhet og nød, føler megen synd og samvittighets anklage, føler deg ofte fordømt og borte fra Gud har mest lyst til å gråte og jamre — og må dog rope til Gud, må dog stå på Ordet, må dog lite på at det er sant, må dog tro at Gud er deg nær, at han forlater din synd, selv om du intet føler.

Men når Gud *forvisser deg*, da bruker han Ordet, og så forklarer og opplyser han Ordet således for deg, at du i og med Ordet får lov til å se hele din frellessak fra Guds side.

Det er en underbar erfaring, når du første gang får lov til i Ordet å skifte standpunkt. Og det er underbart frem

gjennem hele kristenlivet, når Gud bruker Ordet, og forklarer det således for oss at vi får se oss selv, hele vår person, hele vårt liv liksom *utenfra*, slik som det tar seg ut fra *Guds side*. Da er det vi blir sterke og glade, frimodige og fullt forvisset.

Dette er egentlig hemmeligheten med Åndens vidnesbyrd (Testimonium Spiritus sancti): at vi ved en inngrisen fra Guds Ånd får lys over det ord vi hører eller leser. Et sådant lys at Ordet underviser oss om hva *Gud tenker*. Og når vi da i Ordet får lys over hva *Gud tenker*, da får vi egentlig et slikt lys at vi får se oss selv fra *Guds side*, liksom *utenfra*, fra det sted hvor Gud anser oss.

(Mer neste nr.)

Guds nåde og fred

Ja, det er stort å få leva i nåden, då først har eg ordentleg fred.

Så vil eg få senda ei kort helsing gjennom bladet vårt! Lov og Evangelium. Takk at de ville senda ein arm syndar som meg ut til kinesarane igjen Men det store er at armingen får tru seg frelst av pure nåde *no idag*.

Det ordet eg lever i ved fallreipet er Esa. 55, 12: «For med gleda skal de draga ut — (ut frå Sola og Oslo til Taiwan) Og i fred skal de verta førde fram» — (over Atlanterhavet, Amerika og Stillehavet til Taiwan). Sjølv om reisa over Amerika er dårleg førebudd av meg.

Der dei ber meg å ha møte stoggar eg, og fer så vidare til son min Asbjørn.

Adressa mi i Amerika blir då: Mr Andrew Bo, c/o Asbjørn Bo, Box 169, Tahoe Valley, California, USA.

Takk for at de ber for meg! Gud skal løna igjen, for Han er med oss både heime og ute.

Med helsing til alle venene frå dykkar utsending *Andreas Bø.*